

ZGODNJA DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 32.

V četrtek 10. veliciga serpana 1854.

Tečaj VII.

Maril naši materi.

Marija! per Teb' bi rad bil.
Ko večna modrost Te zvolila
Za Mater presvet'ga Boga,
Je angela k Tebi poslala.
Oznaniť veselje sveta;
V ponižnosti si privolila.
Kar angel nebeški pové;
Se deklo Gospoda imen'vala
In vender ni vikši od Té.
O takrat per Teb' bi rad bil,
De Tebe bi serčno častil!

Marija! per Teb' bi rad bil.
Ko v hlevcu preravnim rodila
Si Jezusa, sam'ga Boga.
Te angelov truma vesela
Kraljico nebeško spozna;
Ko modre tri zvezda premila
Do Tebe, Marija! peljá,
Je slava v visavi donela
K' je rojen Zveličar svetá.
O takrat per Teb' bi rad bil,
In Tebe bi serčno častil.

Marija! per Teb' bi rad bil.
Tud takrat, o Mati premila!
Ko Jezus je ves zapušen,
Pa ternjevo krono na glavi
In s križem je bil obložen;
Si ga na Kalvarijo spremila,
Je meč Ti prebodel sercé;
Ko visel na križi v visavi,
Je terpel za moje dolgé;
Tud takrat per Teb' bi rad bil.

Marija! per Teb' ki rad bil.
Le tam, kjer zdaj srečna prebivaš,
Kjer angeli sveto pojó;
Le tam, kjer nobene težave,
Oh! nikdar nikolj več ne bo;
Kjer večno veselje uživaš,
Serce se radosti topi —
Tje zleti moj duh čez visave,
Naj tam se per Teb' veseli!
Oh tamkaj per Teb' bi rad bil,
In Tebe bi serčno častil!

Marija! per Teb' bi rad bil.
Kjer duše ljubezni so vdane,
Se kori Svetnikov versté
Krog Tebe, nebeška Kraljica!
In Tebe kot Mater časté;
Deviške tam trume so zbrane
In pesem neznano pojó,
S Teboj, o presladka Devica!
Za Jagnjetam belim gredó. —
Oh tamkej bi skor že rad bil,
In Tebe bi večno častil!

Janez.

Sveti mision.

S pomiselkam stoji včasí zdravnik per postelji
bolnika in se z žalostjo prepriča, de vsi posku-
šeni, še tako dobri in sicer gotovi pomočki nečejo
zdati in de nevarnost življenja od ure do ure le
huji prihaja. V takih okolišinah seže zdravnik od
nevarnosti siljen, tudi k bolj nenavadnim bolj moč-
nim včasih celo prederznim pomočkam, ako bi mu
bilo kje mogoče, že umirajočo iskrico življenja še
enkrat k veselimu plamenu obuditi. Kakor v telesnih
boleznih se včasí človeku godi tudi v dušnih bo-
leznih in dušnih potrebah. On občuti, de navadni
pomočki svoje navadne moči več ne kažejo, de se
perva gorečnost v mlačnost spreminja, de veselje
do poprej ljubljene molitve, samote, pokore itd.
zginja, de se je spomin naveličal, se vedno v Bo-
gu zbraniga ohraniti, in de se daleč bolj v stvarih
in posvetnih rečeh razgublja, de serce daleč bolj
posvetno in mehkužno, volja v vojski z greham in
s skušnjavami bolj slaba, pamet za spoznanje tega,
kar je edino potrebno, vedno bolj omračena priha-
ja; z eno besedo, on občuti v resnici, de se z vsa-
kim dnevam stan njegove duše hujsa in nevarnost
pogubljenja bliža. V takih okolišinah — in kdo
zmed nas si jih ni v svojim življenju in sicer po-
gosto že skusil? — zdihuje človek pred Bogam,
de bi mu hotel kateri bolj močen in pripraven, naj
tudi še tako ojster in nenavadin pomočnik razodeti,
po katerim bi se iz tolike nevarnosti rešiti zamogel.
Eden zmed takih sicer bolj nenavadnih in ojsrih,
pa silno dobrih in gotovih pomočkov so duhovne
vaje ali sv. eksercicije, ktere neko skrivno bi re-
kel, čudovito moč imajo, grešnika, tudi nar bolj
terdovratniga, prestrašiti, mlačniga zdramiti, do-
briga zboljšati in še tako popolniga in svetiga k
hrepenenju po še večí popolnosti in svetosti spod-
bosti, kakor pričajo vsi, kateri lepo navado imajo,
se od časa do časa te lepe pobožnosti poslužiti.
Kakor se pa godi posameznimu človeku, se godi
tudi človeštvu sploh. Tudi mnogi dušni pastir zdi-
huje, ko vidi, de njegovi farmani gluhi postajajo
za njegove nauke in svaritve, de navadno ponujani
pomočki več ne zdajo, de čednost v duhovni peša
in se pregreha širokoperno razraša, de se zaniče-
vana pobožnost skriva in ostudni greh očitno pre-
vzetuje, in veliko premišluje najti močnejši in oj-
strejši pomočke, ustaviti duhovni zmago peklenške
kače, in serca svojih farmanov zopet milimu kra-
ljestvu križaniga Zveličarja podvreči. Kakor eden
nar boljših pomočkov se ponudi v takih okolišinah
dušnemu pastirju sveti mision, kateri je za celo sre-
njo ali faro ravno to, kar so eksercicije za posa-

mezniga človeka. Tudi moč svetiga misiona je čudovita, kakor pričajo skušnje vsih časov in krajev.

Mision pride v faro, kakor ponovljeno sporočilo kraljestva Božjiga. Že edina beseda „mision“ stori, da se ljudje vprašaje zgledujejo: kaj je to, mision? in tudi taki, katerih navada ravno ni, od Božjih reči govoriti, se zdaj in še le s prav uneto besedo od misiona pogovarjajo: eni ga hvalijo in zagovarjajo, eni ga grajajo in obrekujejo, vsi pa ga željno pričakujejo. Mision se začne. Slovesno vabijo zvonovi, cerkev je kakor nevesta lepo ozaljšana, veliko se je sošlo poslušavcov in gledavcov. Eni so prišli iz svetih želj, drugi le iz radovednosti in tretji celo iz hude volje, da bi tukaj kaj vidili ali slišali, kar bi zamogli potem očitno zasmehovati in grajati. Slovesna tihota in resnoba vlada po cerkvi. Domači duhovni za te dni od cerkvene službe odstopijo in izroče misionarjem vso faro, ter jim v znamenje podeljene oblasti britko martro in stolo podajo. Misionar stopi na prižnico ter začne in kakor ojster plug v terdo zemljo seže njegova beseda globoko v nar bolj oterpnjene serca in kakor ojstre brane sežejo njih nauki po zarašenih njivah človeške vesti gori in doli in sekajo hude globoke rane. Serca kervavijo, persi zdihujejo, oči se solzijo in večidel z glasnim jokam in žalovanjem razodeva ginjeno ljudstvo svoje od ojstriga meča besede Božje vsekane skeleče rane. Kakor blisk na blisk udarjajo večne prestrašne resnice od namena človekoviga od greha, smerti, sodbe in pekla na stoterno glavo peklenske kače, tako da se razgrete serca nimajo časa ohladiti, in ker jim nobena pamet ne more kaj zoper govoriti, omolknejo sovražniki misiona, osramoteni greh se poniža pred prestolom resnice, vera v sercu poslušavcov se zopet oživi in s tem je prva in nar težji naloga misiona dovršena. Ta po sv. misionu oživljena ali saj pokrepčana vera se nam zdi kakor tisti glas, kteriga je neverni Savl na svojim potu v Damask zaslišal. Kakor se je Savl, od tega glasa zadet in po njem od resnice kersanske vere naglo prepričan, na tla zgrudil, tako padejo, od viši moči siljeni, per sv. misionu poslušavci na svoje kolena, po spoznanju svojih grehov od svoje vesti osramoteni in v prah ponizani ter kličejo s Savlam: Gospod! kaj hočeš, da storimo? In kakor je stopil pobožni Ananija pred Savla, slepimu oči odperl in mu pokazal pot kersanske resnice in pravice; tako stopijo zdaj misionarji pred verno ljudstvo, v rokah svetlo zvezdo kersanskiga upanja in jim pokažejo Jezusa Kristusa, začetnika in dopolnovavca našiga zveličanja, kteri je pot, resnica in življenje. In ko ljudstvo premišljuje življenje Kristusovo od jaslí noter do groba, njegovo ljubezen in svojo nehvaležnost, njegovo terpljenje in svojo mehkužnost, njegovo usmiljenje in svojo boječnost in obupljivost, njegove dela in svojo mlačnost, njegove čednosti in svoje grehe: spozna, kako je v dušni slepoti do zdaj tavaló na poti pogubljenja, pa tudi jasno vidi pred sabo nebeško pot življenja, ki se ji pravi: hoja za Kristusam. Premagani so vsi od ljubezni Kristusove, ki ne jenja tudi nar večiga grešnika ljubiti, premagani so vsi od usmiljenja Kristusoviga, ki nobeniga tudi nar bolj ostudniga grešnika od sebe ne pahne; ni jim dalej moč, zoperstati vabilu milosti Božje, godi se jim kakor umirajočimu odpadniku, hudobnemu Julianu; v prahu leže pred sedežem milosti Božje kličejo z njim, le v drugim pomenu: „Zmagal si, Jezus Nazarenski! zmagal si“. Vsi se odrekujejo grehu in se izroču-

jejo Kristusu; vsi se odpovedujejo banderu satanovimu in prisegajo k banderu Kristusovimu, vsi obokujejo prejšnje grehe in delajo boljši sklepe za prihodnji čas. Tesno natlačeno je okoli stolov milosti Božje, ki so spovednice. V vročih solzah očiščujejo spokorniki svoje grehe, in kar je že bilo in kar še ni bilo spovedaniga, je zdaj vse očitno; zakaj obujena vest ne da jeziku več molčati in v veselím zaupanju v usmiljenje Kristusovo se loti serčno vsak tolažljiviga dela pokore. Tako pa je kersansko upanje v sercu poslušavcov zopet ozelenelo in misiona druga pa tudi nar imenitniša naloga je dovršena. Kjer je pa vera in upanje v sercu oživelo, tamkej ni težko tudi še ognja ljubezni užgati, zakaj spoznanje Boga in zadobljeno odpušanje grehov žene človeka tako rekoč s silo k hvaležni ljubezni. Zato so poslednji dnevi misiona dnevi veselja in vesoljniga radovanja. Misionarji stopijo pred spokorno ljudstvo z gorečo baklo ljubezni Božje, ktera luč vse serca z nebeškim veseljem napolni. Verste se zdaj nauki od sreče in blaživosti ljubezni, od zaničljivosti zemlje nasprot nezmernim nebesam, od neskončniga povračila kratke pokore, od nebeške krone in od večniga veselja, in ko se popisuje tisti presrečni kraj, kjer ni več skušnjav, kjer ni več greha, kjer ni več moč Boga razžaliti, kjer ni več solz, kjer ni več smerti, temuč kjer se duša kakor preserčna nevesta v večni zvestobi z Bogam zaroči in se tak rekoč utopi v vživanju nepopisljivih dobrot in sladkosti Božjih; občutijo poslušavci prav živo, da je ta zemlja v resnici solz dolina in njih serca hrepené kviško proti nebesam na perutih ljubezni, ter zdihujejo s psalmistam: „Moja duša hrepení po Bogu; o kedaj bom prišel in se znašel pred obličjem Božjim?“ V tem pa se nebeška miza pogerne, kruh angelski se na njo postavi in vsi, ki so se misiona vdeležili, so povabljeni, priti in prejeti zastavo večniga življenja, se zaročiti s Kristusam, ter obhajati z nebeškim Ženinam prvo poroko v skrivnosti sv. zakramenta, ktero bo sledila po smerti neskončno veselši poroka v nebesih v večnim objetju brez vse ločitve! Ko so se serca vsih poslušavcov per svetim obhajilu z Bogam sklenile v vezi ljubezni, in se je zahvalna pesem odpela, je tretja in nar lepši naloga svetiga misiona dovršena in vsa pobožnost končana.

Kdo, ako ta preimenitni sad sv. misiona premisli, ne bo posebne hvale dal Bogu, da je hotel ta čisto posebni pomoček v zatiranje pregrehe in v oživljenje svete pobožnosti svoji cerkvi razodeti? Kdo ne bo blagroval tistih svetih mož, kteri so po Božjim navdihnjenju to s. napravo v katoliški cerkvi vpeljali, kakor zlasti poslednji čas sv. Alfonz Liguorijan in sv. Vincenci Pavljan, kterih prvi je družbo nar svetejšiga Odrašenika, poslednji pa misionisko družbo utemelil; oba z namenam da bi njuni duhovni sinovi na željo vernih in njih dušnih pastirjev od fare do fare sveti mision opravljali. Kdo pa ne bo tudi serčne zahvale dal tistim možem, kteri so z velikimi darovi te dve družbi tudi v našim cesarstvu in sicer predlansko leto v prid Slovincov misionisko družbo sv. Vincencja per sv. Jožefu v Celju vpeljali? In ktera fara, ako si te dobrote sv. misiona k sercu vzame, ne bo po misionu z gorečimi željami hrepenela, in kteri dušni pastir bi te dobrote svojim ovčicam ne vošil! Ne rečem sicer, kakor de bi zamogel mision vse, kar je kriviga po fari, poravnati, tudi ne terdim, da bi zamogel mision vse grešnike v fari na pot spreobrnjenja pri-

perpeljati, ali de bi vsi, kateri se misionski čas spreobrnejo, potem do konca stanovitni ostali, zakaj kakor Bog sam tako tudi mision ne more človeka siliti in mu tudi proste volje ne vzeti; pa toliko nam pričajo skušnje, de bodi si fara še tako ali tako zapušena, žetev sv. misiona je vsak čas obilna in veliko jih še na smertni postelji blagruje mision ter pravi, de brez misiona bi morebiti nikdar ne bili svoje hudobije spoznali in greha zapustili. Vender ne sme se misliti, kakor de bi mision le slabim duhovnijam potreben bil. Res je, de je zapušenim duhovnijam, ali takim, kjer so grešne perloznosti sosebno obilne, zapeljevanje in pohujšanje zlasti veliko, kakor smo tudi sami v začetku rekli, sv. mision sosebno potreben in koristen: tode, ako sv. pismo pravi: „Kdor je pravičen, naj se še bolj opravičuje, in kdor je svet, naj se še bolj posvečuje“, nam da umeti, de ni kakor v posameznim človeku tako tudi v človeštvu sploh nobene popolnosti, temuč vsak zamore in naj si tudi prizadeva, po vedni viši stopnji pravičnosti in svetosti hrepeneti. Kakor so tedaj sv. eksercicije vsakimu, še tako popožnimu in svetimu človeku silno koristne, ker ga k še večimu očiševanju samiga sebe in k še gorečnšimu perzadevanju po veči popolnosti podžgejo, kakor tudi skušnja priča, de jih res nar bolj pobožni in sveti ljudje, z nar veči gorečnostjo in nar bolj pogosto rabijo: ravno tako bo tudi sv. mision vsaki, še tako pobožni srenji, v naj veči korist, ker jo bo gotovo na še viši stopnjo pobožnosti povzdignil in jo še bolj unel za sveto življenje, kakor zopet skušnja priča, de nar bolj pobožni dušni pastirji nar bolj goreče želje po svetih misionih imajo. In zares, kateri dušni pastir, ako je v svojim poklicu še tako goreč, pa vender težo svojih dolžnost, ki bi bile po besedah nekiga učnika celo angelskim ramam pretežke, resnobno preudari, ne bo zaslislal spričevanja vesti, ki ga toži, de je po svoji slabosti mnogo kaj v duhovni službi zamudil, opustil ali preslabo opravil, ali de je po svoji slabosti ali v besedi ali v djanju morebiti večkrat v svojim življenju temu ali unimu namest v dober zgled, še le v spodtiklej bil, in potlej pomisli, de se morebiti ura že bliža, v kateri se mu poreče: „Daj odgovor od svojiga hiševanja“, in vidi ojstriga Sodnika in pred njimi stati vse sebi izročene ovčice, katerih mnogotere ga tožijo, de je on kriv, de so tako mlačno živele, tako dolgo v grehah spale, se tako pozno in nepopolnoma spreobrnele, tako slabo se spokorile, ali celo brez gnađe Božje iz tega sveta šle: kateri še tako pobožni in goreči dušni pastir, pravim, ako vse to pomisli, ne bo želel najti pomoček, po katerim bi zamogel to, kar je zamudil, dostaviti; in to kar je pokvaril, popraviti, in ne bo ravno zavolj tega si perzadeval, svojim ovčicam napraviti sv. mision, kateri mu obeta smert in sodbo sosebno polajšati? S tem pa nikakor ne rečemo, kakor de bi vedili ptuji misionarji druge, ali bolj dobre in lepe nauke dati, kakor domači duhovni, saj zajemajo vsi iz eniga studenca, saj je le en učenik in mojster vsih, namreč Jezus Kristus sam; temuč vsa obravnava sv. misiona, ne navadna slovesnost tega časa, tekoča nasledba med sebo tesno zvezanih nar imenitniših resnic sv. vere, obilna molitev, ki se ta čas opravlja, lepi zgledi, ki si jih ljudje dajejo in kar se ne da tajiti, sosen žegen Božji, ki ga je Bog po sklepah svoje previdnosti ravno na to pobožnost navezal, vse to stori, de sveti mision vselej spremlja nar obilniši žetva. Ne tajimo sicer, de bi kakor eksercicije za

posamezniga, tako tudi misioni za farmane in dušne pastirje marsikaj težavniga in tudi grenkiga ne imeli in tudi nekatere stroške in zamude ne prizadajali. Pa ko to pišemo, se nam zdi prilično, eksercicije in mision perpodobiti tistim bukvam, ktere so bile v skrivnim razodenju s. Janeza evangelista ter mu je bilo rečeno: Vzemi in jej! In ko je jedil, je bilo v ustih grenko, kakor pelen, ali v želodcu je bil potem sladko, kakor med. Ravno tako pravimo, je tudi per eksercicijah in per misionu v začetku marsikaj grenkiga. Treba je včas daljnih potov v gerdim vremenu, mnogih perpravil in skerbi, prenesti hudo vročino v tesnih natlačenih cerkvah; pa še veliko bolj britko in grenko je poslušati, kako pridigar s prižnice, Bog z nebes doli in vest od znotraj grešniku vse njegove morebiti že zdavnej pozabljene, ali še nikdar prav ne spoznane grehe zdaj silno hudo očita, ostudno in strašljivo je, vso gnusobo svojih grehov dalje časa pred očmi imeti in ne moči jih pozabiti; ali še posebno grenko prihaja na jeziku, kadar je treba k spovednici poklekniti, samiga sebe tožiti in vso svojo revšino in vso svojo ostudnost z lastno besedo naravnost povedati: ali, kadar je spoved opravljena, vest očišena, s. obhajilo prejeto in mision končan, postane v vesti nekako lahko in mirno in pri sercu nekako sladko in prijetno, kakor se ne da popisati in se zamore le občutiti. Povsod imenujejo farmani dni misiona nar bolj lepe, nar bolj kratkočasne, nar bolj blažene dni življenja in pozabiti nikdar ne morejo. In kar še zlasti ugovor zadene, so skušnje do zdaj učile, de po dokončanim misionu ljudje nikjer nad njimi ne tožujejo in de žegen Božji vse nadomesti, de pa tudi ljudje rečejo, de zadobljeni mir vesti in prejete gnađe vso škodo tavžentkrat prevagajo: in kazalo se je do zdaj, de ko je bil mision per kraji, bi marsiktera sicer preveč posvetna Marta rada še dalje časa s svojo pobožno sestro Marijo pri nogah misionarjev sedela in vse posvetne opravila pozabivši njih nauke poslušala. Povsod farmani le s težkim sercam in solznimi očmi od misionarjev slovo jemljejo in le en glas po fari se sliši: de je čas misiona prehitro dotekel.

Čudno se bo nekterim bravcam samo to zdelo, ako je mision za verno ljudstvo tolika dobrota, od kod potem pride, de je do zdaj na Slovenskim skoraj popolnoma neznan bil? Na to gre odgovoriti, de, akoravno so bili s. misioni pri nas res neznani, so vender v mnogih družih krajih lepo cveteli in ravno tisti prelepi sad rodili, kakor smo ga zgorej popisali. Pa tudi v naših krajih so se nekaj sv. misioni obhajali in so gotovo v pobožnih Jezuitih, ki so v Ljubljani, v Celovcu in v Gorici svoje samostane imeli, svoje posebne podpornike našli. De so pa potem čisto opešali in se s časom celo pozabili, gre pripisati tisti prezbožni izobraženosti, ki je bila iz pekla doma, in ktera v pretečenim stoletju ni le kar v pisarnice in šole svojiga sedeža postavila, temuč v nekterih deželah ga z derzno roko celo v svetišče katoliške cerkve vrinila, iz kteriga je silno svojoglavno in terdovratno, gluha za vsako nasprotno še tako uterjeno prepričanje noter do nar novši dobe z ošabno prevzetnostjo kakor lažnjiva prerokinja svoje nauke oznanovala, ne vē se, ali cerkvi ali derzavo v veči škodo. Mnoge imenitne cerkvene naprave je vničila, poderla kloštre in cerkve, in mnoge lepe cvetlice svete pobožnosti je zlomila, zaterla bratovšine, pobožne družbe, svete shode, in kar je bila sosebna škoda, zaterla je tudi sv. eksercicije in sv. mision. Ojstre šibe, s

kterimi je Bog poslednji čas Evropo obiskal ter z njimi enako hudo zadel visoke in nizke, so storile, de so vse derzave strahu trepetale in tudi sedeži te napene izobraženosti jeli omahovati, in marsikteri neskerbni čuvaji, kateri so pri veslih cerkve in derzave mirno sedeli in se v sladkim spanju zibali na blazinah te napene omike, misleči, de je v cerkvi in v derzavi vse v nar boljšim stanju, so se s strahom predramili, ko so jim jeli topovi punta okoli ušes grometi in požar derzavne in cerkvene prekucije svoje kervave jezike skoz njih okna stegati, ter so prisiljeni spoznali, de pot, po kateri smo dozdej hodili, ni bila prava pot k časni in večni sreči, ampak ravna pot v pogubljenje — časno in večno. Od te dobe se je začelo vse na bolje obračati; zakaj vsi spoznamo, de se zamoremo iz tolikih dušnih in telesnih nadlog in nevarnost le rešiti, ako se k stari živi veri, pa tudi k starim čednostim svojih pobožnih dedov povernemo. To spoznanje in ta potreba — bodi Bogu za oistre šibe večna hvala! — se pa nam začenjajo se počasi zopet povračevati, kar nam je prejšna napena omika vzela, in mnogotere sedanjim ljudem že skorej neznan prelepe cvetlice svete pobožnosti so se začele tudi v našo zapušeno slovensko zemljo vnovič saditi, že lepo zelenijo in lepi sad za prihodnji čas obetajo, in med nje zlasti štejemo svete bratovšine in pobožne družbe, posebno pa še sv. eksercicije in sv. mision. De pa začeto delo vesoljniga popravljanja in spreobrnjenja pri polovici ne zaostane, je treba še velikiga truda in še večji molitve. Zato povabimo zlasti vse pobožne duše, ktere so v razne molitevke bratovšine združene in katerim je pri sercu, de bi se ljubi Bog med nami lepo častil in svete čednosti med nami lepo cvetele, de bi ne jenjale noč in dan s svojimi molitvami pred sedežem usmiljenja Božjiga, in ljubimu nebeskemu Očetu s svojimi molitvami tako rekoč sveto silo storile, de bi ljuč praviga spoznanja peržgal vsim, visokim in nizkim, tem, katerih delež je vladarstvo, in tem, katerih delež je pokoršina, de bi v sercu vsih ljudi obudil goreče želje po resničnim spreobrnjenju in s temi željami enako tudi hrepence želje po svetih misionih, kateri zamorejo obličje grešne zemlje nar hitrejši prenoviti, pa tudi pobožnim duhovnam, kateri so za prelepi poklic misionstva perpravni in goreči, misel dal, se v obilnišim številu pridružiti misionim družbam, zlasti nadopolni misioni družbi sv. Vincencja Pavljana, de bi zamogla potrebam vsih Slovencev, in ako Bog da, s časam še tudi potrebam drugih Slovanov postreči. K—.

Ogled po Slovenskim.

Iz Gorice, 2. vel. serpana. S. — V sestavku „Stol svetiga Marka v Benetkah“, v 25. l. Danice sim rekel, de častiti O. Secchi posebno knjigo spisuje, v kateri obširniši govori od tega stola in njegove pomembe. Sadaj pa morem uže naznaniti, de je ta knjiga uže natisnjena in na svitlo dana. Té dni namreč mi jo je blagi gospod prinesel pokazat. Naslov ima: *La cattedra Alessandrina di San Marco evangelista e martire conservata in Venezia entro il tesoro Marciano delle reliquie, riconosciuta e dimostrata dal P. Giampietro Secchi dalla compagnia di Gesù, per la scoperta in essa di un' epigrafe aramaica e pe' suoi ornati istorici e simbolici. Venezia, dalla tipogr. di P. Naratorich. 1853. in 4°.*

Strani ima 390. — Lahko si vsak misli, de me je ta imenitna knjiga dokaj razveselila, in da sim koj željno vanjo gledal. Obsega pa pet razdelov. V prvem govori od zgodovine tega stola, katero sim tudi jaz uže v zgoraj omenjenim sestavku prav na kratkim podal. Drugi razdel je ves jezikoslovsk, razlaga napis, in podaja mnogo stvari v bolj razjasnenje izhodniga staropisa in narečij semitiških jezikov. Tretji razdel je davno-znanek, popisuje sam stol, čigar podoba tudi kaže, in vse njegove zgodovinske znamenja in lepote. Četrti del razlaga vse podobe olepotičeniga stola. Peti in zadnji del je versk, in jo potem takem naj važniši. Tu skazuje posebno zoper razkolniške, z Rimskim papežem nezedinjene ude izhodne cerkve, de jo sveti apostolski sedež v Rimu edino središe, kteriga se moramo terdno in zvesto deržati, ako želimo pravo vero ohraniti, in de je to neovergljivo resnico izhodna cerkev v naj starejših časih tudi terdno verovala in učila, in le v poznejših časih so se oslepljeni ločili od Rimskiga sedeža, in tedaj v mnogotere zmote nesrečno zabredli. Posebno se ozéra v tem delu na pastirsk list sadajniga nezedinjeniga greškiga patriarha v Carigradu, Antima, in na druge spise današnjih Focianov na svitlo dane o priložnosti, ko so nezdavno sadajni papež IX. s posebnim pismam vse izhodne kristjane z očetovsko skerbjo ogorvorili in prijazno povabili, naj svoje zmote spoznajo, in se zopet zedinijo z edino zveličavno rimsko-katoliško cerkvijo. Kdor želi kaj več od tega brati, naj si oskerbi to knjigo, ki mu bo gotovo v mnogih rečeh razjasnenje podala.

Unkrat sim Vam priobčil besede napisa, ki je na stolu sv. Marka, v latinski prestavi. Tu Vam pristavim pa še sam izvorni spis, ki se bere od leve proti desni:

וְהָיָה לָנוּ חֵן וְחַסְדִּים
וְחַסְדִּים וְחֵן וְחַסְדִּים

S sadaj navadnimi hebrejskimi pismenkami spisani napis bi se pa takole postavil:

מִשִּׁיב מַרְבִּי אֵל זֶנִּי מַרְבִּי
עֲלֵים לְרַמָּה:

kar je prav za prav aramejsko, ter se takole bere:

Mošeb Markaj Av El Zani Marekaj: Olem Le Rome.

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofiji. Podfara v Zlatim Polji je podeljena gosp. Al. Pehareu, kaplanu v Zuženberku, in podfara na Gojzdu gosp. Jan. Arkotu, kaplanu v Košani.

V Goriški viši škofiji. Gosp. Jožef Pelicon, kaplan v Ravnici, je prestavljen v Brestovico na Krasu. — Gosp. Ant. Močnik, kooperator v Cerknim, je prestavljen v Uče. — Gosp. Ant. Kragel pa iz Uče na Pčine. — Gosp. Francisek Nardini je postal fajmošter v Koprivi. — Gosp. Dominik Komin, kaplan v Gradiški, pride za stolniga vikarja v Goriško veliko cerkev. —

V Sekovski škofiji. Gosp. Ant. Langhans, duhovni pastir v Pfannbergu, je dobil Meriško faro v Litomeriški škofiji, gosp. vikar Fr. Hoeller pa Veršaški vikariat. — Gosp. Jož. Mavcič, kaplan v Lutomeru, pride za oskerbnika v Volbenk, gosp. Ant. Schliemann, kaplan v Hausu, pa za oskerbnika v Pihl. — Gospod Matija Ferk pride za kaplana v Ptuj, gospod Vaclav Müller v Lutomer, gospod Fl. Schoepfer v Baernegg. — Umerli so: Gospod Juri Kainich, lokalist pri svetim Volbenku, 12. maliga serpana, O. Ignaci Sommerauer, benediktinar v Admontu, 2. mal. serpana, O. Aleks. Ortner, bivši provincial franciskanskiga reda v Lankovcu, 22. maliga serpana. — Naj v miru počivajo!